

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ærumnæ D. N. Jesu Christi

Thomé <de Jesus>

Monachii, 1676

Exercitium contra duritiam cordis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45834)

*Tertius
gradus, re-
prehensionē
& monita
spernere.*

latius vergit in omnimodam duritiam cordis, quā nihil amplius curatur, neque admittuntur ulla remedia, Tertio tandem eō usque venit, ut neque consilia tolerantur, neque reprehensio: imò ut etiam pudeat emendare, de quibus sunt moniti: quæque si agnoscerent aut se reflecterent, ultro essent facturi, nunc solum eo ipso non faciunt, quòd sint moniti vel reprehensi. Reprehensionem accipiunt pro injuria, consilium pro coactione ac violentia, ac citius perdunt omnem timorem DEI, quàm respectum humanum. Hi nisi maturè mutant conditionem, struunt murum inter Deum ac se, ac demum assuetudine mali sic indurantur, ut quidquid eis boni offertur, cedat in majus damnum eorum, quàm incurserint peccatis ante commissis: nam ex omni bono deteriores evadunt. Talis fuit Pharaò, eò quotidie durior, quòd plura vidit miracula: tales Iudæi, de quibus Isaias, quòd videntes non viderint, fuerintque tam cæci, ut non permiserint se sanari, divinis monitis ac beneficiis peiores effecti. Utinam cum eis cessarit hæc duritia, & non etiam hodièque inveniatur in Christianis: quam etsi Christus in celo non sentiat, habuit tamen jam tum præsentem, cum visaretur in terra, multòque magis sensit, quàm ipsorum Iudæorum. Cum autem Deus illos deserit, ac sinit peccare pro libito, jam hoc est initium ejus derelictionis, quæ apud inferos erit. Hæc duritia Filium Dei cruci affixit: hæc semper est persecuta Ecclesiam: hæc hæreses invenit, & corrumpit tot animas; hæc sparsit tot errores contra fidem & legem Dei: hæc est mater damnationis, & animas parit inferno. Et quia Christus ipse non potuit flectere duritiam Judæorum, timeat sibi meritò, quisquis sine Christo vivit, obstinatus inter brachia diaboli.

E X E R C I T I U M

Contra Duritiam Cordis.

I.

Mitis & humillime Jesu, fili Dei vivi, Domine & magister animæ meæ, & pie Medicator omnium malorum meorum! tu non es minus potens ad curanda vulnera mea, quàm patiens ad toleranda; quia toleras ea, ut sanes. oro, ne sinas ea putrescere

scere, tantumque augeri, ut me denique totum separent à te, Vita mea salutaris, ac salus vitalis & æterna! Tu scis, quod habeam causas timendi, & semper implorandi misericordiam tuam: quia in me ipso nascuntur pericula te amittendi, in quibus versor semper, ac servor sola tua virtute. Tu dixisti, bonum proferre bona de thesauro cordis sui, malum verò mala. Et quis est bonus, nisi tu? quis malus, nisi ego? Ex meo corde oriuntur mala, quæ vides ac suffers: affectiones, quæ à te abducunt; surditas, qua te non audio; duritia, quæ non obedio; tepiditas, qua res tuas non gusto, ut merentur; negligentia in tuo servitio; & quidquid in me vides & improbas. Non alium fontem habet mea perditio, quàm cor meum: atque utinam fons esset, qui omne malum effunderet ac tandem purus & limpidus fieret! at nunc est talis, ut longè plus scaturiat semper mali, quàm effundat; atque ita semper est, quod purgetur; quidquid autem mali non habet, aut non emittit, hoc, Deus meus, à tuo beneficio est. Nam ut primùm à te recedo, sum obnoxius omni malo, & omni bono indignus. Nam cum feceris me tam capacem, quanta sunt bona tua; cum his sum vacuus, quid mali non habet locum in me? O Salus æterna juva me, juva me: quia, cum non possim verè cogitare, me semper fuisse tecum, in quanta malorum abyssu sine te fui? Abyssus miseriæ meæ à sola misericordiæ tuæ abyssu potest curari; tu solus eximere potes venenum, quod intravit in cor meum.

II. O mi Creator! qui me formasti ex eadem massa, qua ceteros peccatores: ego sum, qui ceteris plus pecco; aut si minus, tibi soli hoc debeo. Erant Judæi quondam & nunc sunt filii Adæ, pleni tuis promissionibus, favoribus, donis. Vixisti inter eos, docuisti res divinas, opera mira patrasti, ostendisti in tua humanitate perfectionem omnis virtutis, demonstrasti adimpletas in te omnes prophetias; neque tamen ipsi te cognoverunt. Splendebas inter eos, Lux æterna, & ipsi magis excæcabantur; detegebas eis sua peccata, & ipsi non agnoscebant: deliniebas eos tua mansuetudine, & ipsi exasperabantur: conabar penetrare corda eorum, at ipsi magis ea obturabant: ingressus eorum domos, amantissimè colloquebaris, & virtute divina levabas necessitates eorum, at ipsi

*Cor est fons
malorum
nostrorum.*

Magna dū-
ritia lud. e-
rum,

ipsi te nolebant agnoscere, sed potius aversebantur lucem tuam, veritatem, opera, vitam, personam tuam; ac sua mala præ tuis bonis malebant. Tu deplorabas eorum interitum, sed hoc ipsi gaudebant; conabar inde eos eripere, at eum arctius ipsi complectebantur: & præ amore peccatorum suorum, execrabantur te, qui es vera salus, & verus medicus. Quomodo, bone Jesu! plus possunt tenebræ, quàm lux tua? quomodo crescunt illæ, & tu dolens laboras in vanum? Nec bonis, quæ conferebas, nec peccatis, quæ ipsis monstrabas; nec pœnis æternis, quas minabaris; & quod plus est, nec suavissimâ ac divinissimâ præsentia & conversatione tua potuisti vincere illorum duritiam. Quid hoc est rei, mi Jesu? imminuta est fortitudo tua? siccatus fons aquæ vivæ, apud hanc gentem? moreris pro illa, & ipsi lavant manus in sanguine tuo, neque tamen mollescunt, sed ipsi & omnes posteri manent in sua obstinatione: semper te invocant, precantur, laudant, confitentur Deum suum, semper legunt verba tua in divinis Scripturis, & semper manent obstinati, sine luce, sine te, sine corde humano, cum corde diabolico, & infernali duritia. O mi Domine! quomodo non timebo mihi ipsi, hæc videns?

III. Nemo eos coëgit, nemo excacavit, nemo induravit, nisi id quod habebant intra se. Infernus te agnovit, dæmones tremuerunt, mors obediit, elementa & bruta subjecta fuerunt tuæ voluntati, cælum tuo imperio patuit latroni, cum justis clausum fuisset; & humana corda, quæ creâsti propter te, quæque sunt propria tua habitacula, & quorum felicitas tu es, te non cognoscunt, non audiunt, non volunt, neque recipiunt. Quid me fiet Deus meus, si deserat me gratia tua, & possideat mea malitia? O quoties fui secutus hanc internam duritiam! & quod ex ea mihi deest, à tuo beneficio est. Vix natum replêsti me gratiâ: & quoties me vocâsti, quoties instigâsti, ut tibi servirem? quot ærumnas & pericula mihi ostendisti, ut redirem ad te? quot peccata remisisti? quomodo me tolerâsti? quot veritates mihi aperuisti? quot perpetuò dona dedisti mihi, præparâsti, & obtulisti? At ubi sum, Domine? quomodo tam miser coram te compareo? Ubique mecum es, & ego te non audio. Confiteor tibi meam culpam

culpam, nec tamen emendo: recipio tuum sacratissimum Corpus, & te intra me habeo, neque tamen te audio, amo, invenio. O mi ^{sed mea non} bone JESU! nunquid mea duritia est peior, quàm Judæorum, & ^{minor.} ego propter eam tibi magis displiceo? Illi te non credebant, ego credo; illi te non recipiebant, ego te manduco: & nihilominus vivo in meis peccatis; non exeo ex meis imperfectionibus; maneo in meis ulceribus, & ea fortè plus amo, quàm te, Deus meus! Nam si verè odissem, liber essem ab eis. Domine mi, Domine mi! ^{Oratio} succurre mihi tuâ misericordiâ, emolli hanc meam duritiam, ne ^{efficax contra} progrediatur & separet me à tua præsentia. ^{tra duritiâ} Conjice oculos tuos ^{cordis.} in hunc peccatorem, opus bonitatis tuæ, & sanguine tuo pretioso redemptum; & cum petra comminuantur igne, tu igne amoris tui confringe duram hanc animam.

IV. Non potes dicere, Domine, te velle, sed non posse. Dura fuit peccatrix; sed statem ad pedes tuos emollivisti, & recepisti in amicitiam. Quid minus habent nunc pedes tui, quàm tunc? ego eos reperio apertos clavis, & quomodo mihi non exit virtus ab illis? si illa id consecuta est lacrimis, quibus eos abluit; ego quidem lacrimas non habeo, sed tu largitor omnis boni, potes & mihi dare uberem fletum, quo præparer ad alia, quæ mihi cupis largiri. Cor illius ad te clamabat, quantum poterat; clamat & meum, voce quidem dura & sicca; sed tu non ideo es minus bonus, quàm tunc eras. Ah mi JESU! noli indurari mihi, qui cupio pro te liquefcere. S. Petrus tam erat obstinatus in tuâ negatione, ut, nisi tu eum respexisses, etiamnum perseveraret in ea; sed unico motu oculi tui emollitus, & conversus est. Quis oculis iisdem ademit virtutem emolliendi & me? Respice, Domine, hunc pauperulum simili misericordia. Tu, JESU, potes omnia. Quanta cum duritia Latro ascendit in Crucem, qui & in totâ vitâ te offenderat, & in ipsa cruce te blasphemabat? Potuit CRUX tua subito emollire illum, & facere tibi Socium Paradisi; & ego solus non experiar virtutem ejus, quæ omnia trahit ad se? Memento mei Domine, Paradisus bonorum omnium. Quòd si ego sum peior hoc latrone, tu tantò es melior. Non expectasti Paulum, donec te rogaret, quando sæviebat maximè in tuos fideles,

H. h.

ut

ut omnes necaret, tu solo nomine illum prostravisti, emollivisti, in vas electionis convertisti, plenum tua virtute, & pro toto mundo abundans. Subitò clamavit, non se jam vivere, sed te in ipso; subitò sic amavit, ut securus esset, nulla re mundi se posse à tua charitate sejungi. Ergo quanta possum humilitate clamum cum illo: Domine, quid me vis facere? Notam fac mihi voluntatem tuam, deduc me semper in tua custodia, & fac me semper esse sub tua suavissima ac benignissima manu.

*JESVS
est semper
suavis, placidus,
facilis.*

V. Ah JESU bone! quis me juvabit, ut petam à te hanc teneritudinem cordis, quam desidero, si ego induro me ipsum, surdus ac durus ad omnia, quæ mihi expediunt? quando te durum inveniam, nisi cum cesso me tibi conjungere? & quando tibi jungar, si te non inveniam placidum ac facilem, quaiem optare me facis? Tuæ, Domine, virtutis est, finem huic contentioni imponere; quia miseria mea me trahit semper in pejus. De eo, quod in te semper inveni, queri non possum; sed bene gratias agere infinitas, quòd, cum aliquando venissem ad te peccatis onustus, durus ac timidus, recesserim releyatus, & verè suavem expertus misericordiam tuam. Imò ad meam confusionem plus confitebor tibi, felicitas & gaudium meum, optime JESU! Si quando oblitus malorum meorum me permisisti amplecti suavissimos pedes tuos, & rudes voces audisti ex meo misero corde prolatas, quibus peterem tuum amorem; num te, Deus meus, durum ac furdum inveni? semper vidi te meæ improbitatis immemorem: loquebaris mecum sine voce: sinebas me tecum agere, quasi cum æquali: ardebat cor meum tui amore; & quidquid tibi placeret, grave mihi non erat: deplorabam horas, quibus te non amavi; desiderabam tui amore consumi; oderam, quidquid me separabat à te, & ab eo, quod de te me faciebas sentire: tu nòsti, quæ me sine voce humana docebas. Et ego scio, quòd, quidquid est in hac vita, respectu eorum sit nihil. Cum autem reversus ad meas misérias, quæ tuum suavem gustum impediunt, me gravatum sentirem, ac propterea redirem ad te, nullam in te mutationem inveni; sed semper suavem, semper placidum, semper humanum, semper eundem, & semper amicum animæ meæ

meæ fidissimum. Quid ergo, bone Iesu! actum est eo gustu? ubi eum amisi? Etiam quando pro meo bono mihi abscondebas faciem tuam suavissimam, ac dabas mihi spiritum alta voce te invocandi & requirendi, mox redibat splendor, ac subito desinebam essem, qui eram; & oblitus exilii mei & miseriæ, adiungebar tibi, cum desiderio non amplius recedendi à te. Quis ergo me sejunxit? ubi tantum bonum amisi? quomodo rursus indurui? Nonne pejus ^{Pejus est,} est, mi Domine, rursus indurari post cognitam tuam bonitatem, ^{indurari} quàm si eam nunquam gustâssem? O mi Redemptor, propterea im- ^{post degu-} ploro misericordiam tuam, quia sum talis, qualem me vides. Noli, ^{stam bo-} Deus meus, me separare à te: noli permittere, ut ex mea voluntate ^{nitatem} coram tanta luce excæcer, ne fortè in hac duritia mea obdormiam, ^{Dei, quàm} & acquiescam. Et quandoquidem non mereor illum gustum, ^{nunquam} quem toties meâ culpâ perdidit; saltem non denega mihi per bo- ^{gustâsse.} nitatem tuam, ut semper agnoscam ac videam necessitatem meam, quâ indigeo tui, & cum inclinationibus meis pravis configam. Da mihi, Domine, vires validè tundendi semper hoc ferrum & hoc saxum cordis mei, ut in me vivat saltem desiderium ejus, quod perdidit, & odium malorum, quæ incurri.

VI. Liberalissime, ditissime, potentissime, suavissime Iesu! da mihi tuum amorem, & sic insige in cor meum, ut verè possim dicere: Quis nos separabit à charitate Christi? quid est, quod mereatur cor meum, & possit illud subire pro tuo amore? cum pro ^{Amisso IE-} amico, re terrenâ, vel voluptate corporis te perdo, quid lucrò ^{SV quid lu-} si ad fugiendos labores perdam tuum amorem, statim in alios ^{cris?} amores abripior, qui me consumunt: si propter amicos, tandem infideles experior: si levandi tædii, vel recreandi corporis causâ, in fine me inquietum & mœstum invenio: si ex tepiditate, negligentia, & frigore spiritûs, in mille tentationes incurro: quacunque causâ perdo tuum amorem, remaneo spoliatus tuis beneficiis, languidus in tuo servitio, & pronior ad explendas meas malas inclinationes, quàm ad curandas. O Deus meus! quis me separabit à tuo amore, à tua conversatione? Si bonas horas, quas perdo in rebus, quæ suavem tuam communicationem impediunt, & quod in illis facio, & quàm vilia sint ea, quibus occupatur cor meum,

comparo cum suavissimis & maximis thesauris, quibus tunc non gaudeo, imò quos fugio; cheu, quàm pauper sum! super hæc omnia (qui summus est gradus miseræ) cum hæc videam & intelligam, nescio quid me teneat, quod pondus ac tœdium sit, quo impedior, ne curram ad gustandam suavitatem deliciarum tuarum. Ah Domine, nulla res me avellat à tuo amore! & quia subjectio, mansuetudo, humilitas est, quâ debeo deduci ad te, & ad perfectam curationem plagarum mearum; ecce me, Domine, ad pedes tuos! humilia me; fac ut mihi ipsi dissidens, timeam id, quòd à te separatur; ut tibi, cui debeo totum, quod sum & spero, debeam etiam curam miseriarum mearum. Quando videbo te, Domine, possessorem & pacificum inhabitatorem cordis mei? ô bone JESU, usque eò sum miserabilis, nec video, quòd ruam ad interitum nec scio te rogare, ut me liberet à me ipso. Tu, qui non indiges instrui, cum optimè videas omnia, fac pro tuo libitù mirabilia tua in hac terra plena miseræ.

O Domina Angelorum, advocata peccatorum, agna sine macula, dulce habitaculum Jesu, pia mediatrix durorum & obstinatorum! Dominus te mihi dedit, ut impetrem per te, quod ipse non mereor; quandoquidem vides, quanta mala proveniant ex cordis mei durtia, fac, Domina, descendere à fonte misericordiæ, quem tu peperisti, aquam vivam, quæ semper proluat & emolliat hanc durtiam.

O ditissimi incolæ domûs Regis æterni, natantes in dulcedine Agni! cum toti diffuatis amore Dei, nolite pati, ut ego sim tam durus. Pluite super me, quod vobis redundat: rigate hanc aridam, ut vestra demum possim societate gaudere. Amen.

Æ R V M N A X X.

Sinistra Iudicia de Actionibus Domini.

I.

*Durtia
fructus, sin-
istra judi-
cia.*

Durtia Judæorum talia fecit in eorum animis, ut admirandum sit, quomodo bonitas Christi potuerit ea velle sufferre. Eorum unum fuit, quòd semper malè